

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ, τής Γαλλικής Ακαδημίας

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Σελτέμβριος 19.....

Έφθασε πειά τὸ τέλος τῆς σαίζόν...
Ὡστόσο ὁ ἥλιος εἶνε λαμπρὸς ἀκό-
μα καὶ τὰ δέντρα καταπράσινα...
Θὰ ἤθελα νὰ μείνω σ' αὐτὴν τὴν μι-
κρὴ λουτρόπολι τῆς Βρετάνης, ὡς ὅτου
ν' ἀπογυμνωθοῦν ἐντελῶς τὰ δέντρα ἀ-
πὸ τὰ φύλλα τους καὶ νὰ σκεπάσουν
τὸν ἥλιο ἢ χειμωνιάτικες καταχνιές...

Ὅταν σκέφτωμαι τὸ Παρίσι, τὴν πλα-
τεῖα τῆς Ὀμονοίας, τὸ Δάσος τῆς Βουλώνης, τὰ θέατρα, τὰ
γεύματα, τοὺς χοροὺς μου ἔρχεται νὰ κλάψω...

Γιατὶ τάχα νὰ μοῦ συμβαίνει αὐτό;

Πρώτη φορά τὸ παθαίνω;

Τὶς ἄλλες χρονιές δὲν με δυσареστοῦσε τὸ ξαναρχίνισμα τῆς
χειμωνιάτικης ζωῆς κι' ἐνοιώθα ἕνα μικρὸ ρίγος χαρᾶς, ὅταν
γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ ἀντίκρυζα τὰ μὲν φῶτα τοῦ παρι-
σινοῦ σταθμοῦ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου...

Ναί, αὐτὸ γινόταν τ' ἄλλα χρόνια...

Μὰ τοῦτο τὸ χρόνο, ὁ μπαμπᾶς κ' ἡ μαμά μου εἶπαν:

«Θὰ παντρευτῆς τὸν Γενάρη. Ἡ ἀπόφασίς μας εἶνε ἀνέκκλητη.

Σὲ προειδοποιήσαμε: πρέπει νὰ παντρευτῆς».

Μοῦ εἶπαν αὐτὰ τὰ
λόγια με ἕνα ὕφος σὰν
νὰ μ' ἀπειλοῦσαν νὰ με
κλείσουν σὲ μοναστήρι,
ἢ σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ
ὑπεροσῶ μιά ἐγχείρησι...

Τί ἔχουν λοιπὸν, ὥστε
νὰ θέλουν τόσο νὰ με
ξεφορτωθοῦν;

Δὲν εἶμαι καθόλου δυ-
σάρεστη κι' ἐνοχλητικὴ
στὸ σπίτι. Μοῦ φαίνεται
μάλιστα πὼς δίνω σ' αὐ-
τὸ ἕνα νεανικὸ καὶ προ-
σχαρο τόνο, πού τὴν ἔλ-
λειψί του θὰ τὴ νοιώ-
σουν ὅλοι, ὅταν δὲν θᾶ-
μαι πειά ἐκεῖ...

Ναί, ὅλοι θὰ αἰσθαν-
θοῦν τὴν ἔλλειψί μου, ὁ
μπαμπᾶς, ἡ μαμά, οἱ ὑ-
πηρέτες, καὶ ἡ Πριμαθέ-
ρα, ἡ γέρικη φοράδα
μας πού χαμογελάει —
ναί, χαμογελάει — κά-
θε φορά πού τῆς λέω:
καλημέρα...

«Α! τί ὠραίες γκρι-
νιες πού προβλέπω με-
ταξὺ τῶν ἀγαπημένων
μου γονέων, ὅταν θὰ μεί-
νουν μόνοι τους. Προ-
βλέπω ἀκόμα καὶ πολ-
λά ἄλλα πράγματα...

Ὁ ἀμαρᾶς, ἡ καμαριέ-
ρα, ἡ μαγειρίσσα σὲ
μιά βδομάδα, ἔπειτα ἀ-
πὸ τὸν γάμο μου, θὰ ἔ-
χουν φύγει ὅλοι ἀπὸ τὸ
σπίτι, ὅπως θὰ ἔκαναν
ἐκατὸ φορές ὡς τώρα,
ἔ, δὲν ἤμουν ἐγὼ ἐκεῖ
καὶ νὰ τοὺς ἀποζημιώ-
νω με μιά γλυκεῖα κου-
βέντα μου γιὰ τὰ σκλη-
ρὰ λόγια τοῦ μπαμπᾶ ἢ
τῆς μαμάς. Πόσες φο-
ρές δὲν τοὺς ἄκουσα νὰ
λένε: «Ἄν δὲν ἦται ἡ
δεσποινίς, θὰ εἶχαμε φύ-
γει ἀπὸ καιρὸ».

Δὲν εἶνε ὡστόσο κακοί, ὅπως θὰ μπορούσατε νὰ φαντασθῆτε,
ἀπ' αὐτὰ πού γράφω ἐδῶ, ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά... Μονάχα εἶ-
νε γκρινιαρῆδες, φωνακλάδες, ἐνοχλητικοὶ σὰν ἄνθρωποι πού ὑ-
ποφέρουν ἀπὸ τὸ στομάχι τους. Δὲν εἶνε περίεργο, ὕστερον
καὶ οἱ δύο τριάντα χρόνια ἀπὸ τὸ στομάχι. Φαίνεται μάλιστα, ὅ-
τι τοὺς κάνει καλὸ στὸ στομάχι νὰ μοῦ φωνάζουν δεκαπέντε φο-
ρὲς τὴν ἡμέρᾳ: «Θυμήσου ὅτι θὰ παντρευτῆς τὸ Γενάρη».

Τοῦ κακοῦ τοῦ ἀπαντῶ, ὅτι τὸ ξέρω, ὅτι δὲν ἔχω καμμιά ἀν-
τίρρησι, ὅτι θὰ πάρω τὸν ἄντρα πού θέλουν κι' ὅτι τὸ μὲν πού
θέλω εἶνε νὰ μὴ μοῦ ξαναμιλήσουν γιὰ γάμο ὡς ὅτου νὰ γυρί-
σουμε στὸ Γορσίι γιὰ ν' ἀπολαύσω ἡσυχὰ τὶς τελευταίες μου
διακοπὲς ὡς νέα κόρη...

Τίποτε δὲν τοὺς συγκρατῆ κι' ὄλο μου τὸ λένε καὶ τὸ ξανα-
λένε.

Ἐχουν πάθει τὸ ἴδιο φαίνεται με τοὺς τραπιστάς μοναχοὺς
πού κάθε φορά πού θὰ συναντηθοῦν λένε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο:
«Ἄδελφέ, βνητοὶ ἐσμέν», σὰν νὰ ἦταν αὐτὸ μιά σπουδαία ἀνα-
κάλυψις...

Ἡ ἀλήθεια, ὡστόσο εἶνε ὅτι φοβοῦνται μήπως στείλω ἀκόμα
μιά φορά περ.πατο τὸν ὑποψήφιο μνηστήρα μου, ὅπως κάνω ἔ-
ξη χρόνια τώρα... Τὸ ἔκανα θέβαια χωρὶς λόγο αὐτό, μὰ, τί τὰ
θέλετε; με στενοχωροῦσε ἡ ἰδέα τοῦ γάμου... Γιατὶ νὰ παντρευ-
τῶ; σκεφτόμουν... Εἶμαι ὠραία. Ὡς πρὸς αὐτό, κανένας δὲν ἔ-
χει ἀντίρρησι... Μὲ τὰ ρούσσα μαλλιά μου καὶ με τὰ γκριζὰ μά-
τια μου, μπορῶ νὰ ἐρωτοτροπήσω μ' ὅποιον θέλω. Ἐχω μιά
πολὺ καλὴ προίκα, ὄχι τεραστία θέβαια, μὰ ἀρκετὰ στρυγγυλή.

Μιά ἀπ' αὐτὲς τὶς προί-
κες πού κάνουν τοὺς νέ-
ους νὰ λένε:

«Στὸ κάτω - κάτω,
δὲν ἔχω νὰ χάσω τίπο-
τε ἂν τὴν παντρευτῶ...»

Εἶμαι λοιπὸν θέβαιη ὅ-
τι μπορῶ νὰ παντρευτῶ
μέσα σ' ἕνα μῆνα ἂν θέ-
λω νὰ πάρω ἕνα νέο πού
μου εἶνε ἀδιάφορος. Καὶ
ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι μνη-
στήρες πού μοῦ παρου-
σίασαν ὡς τώρα μοῦ ἤ-
σαν ἀδιάφοροι. Δὲν ἤ-
μουν συνεπῶς ἀνόητη
γιὰ νὰ βιασῶ.

Ναί, ἀλλὰ μ' αὐτὴν
τὴν ὠραία λογικὴ, ἔφτα-
σα στὰ εἰκοσιδύο χρό-
νια μου κι' ἔμεινα κό-
ρη. Αὐτὰ ἔκανα... Ἐ-
χουν λοιπὸν δίκηο πού
θλίβονται οἱ δύο γέροι
μου καὶ πού μανιάζουν,
ἐπειδὴ βλέπουν γύρω
μου ὅλες τὶς φίλες μου
νὰ παντρεύονται σὰν
μυῖγες, ἐνῶ ἐγὼ μένω
ἀνύπαντη... Ἐχουν δι-
κηο νὰ μοῦ λένε, τώρα
τὸ τρομερό: «Θὰ παν-
τρευτῆς τὸ Γενάρη!»
Ναί, ἔχουν δίκηο σὲ ὅ-
λα... Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια συμ-
φωνῶ ὅτι ἄργησα νὰ
παντρευτῶ...

Θὰ παντρευτῶ τὸ Γε-
νάρη...

* * *

Αὐτὸ πού μ' ἐξοργί-
ζει εἶνε ὅτι ἀφοῦ παρί-
μενα τόσα χρόνια, θὰ
παντρευτῶ στὸ τέλος ἕ-
να τυχαῖο μνηστήρα,
πρᾶγμα πού ἔτρεμα καὶ
πού τὸ ἀρνήθηκα ἀπὸ τό-
τε πού εἶμαι σὲ ἡλικία
γάμου.

Δὲν ξέρω πὼς λέγε-
ται αὐτὸς πού μοῦ προ-

Ἡ Πεπίτα εἶνε πολὺ ὠραία...

ορίζουν... Δεν ξέρω αν είναι ωραίος ή συνηθισμένος τύπος, ανόητος ή διασκεδαστικός...

Αφού δεν μπόρεσα να διαλέξω εγώ, ως διαλέξουν τώρα οι γονείς μου, για μένα και χωρίς έμένα... Κι' ασφαλώς οι φτωχοί γονείς μου, θα βάλουν όλα τα δυνατά τους στην εκλογή τους, γιατί μ' αγαπούν πολύ... Μά, παρ' όλ' αυτά, μ' εξεγείρει ή σκέψις ότι θα γίνω γυναίκα ενός αγνώστου που δεν τον αγαπώ, χωρίς αυτός να κάνει τίποτε για να αξίζει ένα τέτοιο πράγμα...

Κυττάζομαι μέσα στον καθρέφτη της τουαλέτας μου, ενώ η Μαίρη ή κυμαριέρα μου, με χτενίζει και λέω μέσα μου:

«Είσαι πραγματικά ωραία, μικρή μου Τζουλιάννα... Τα χαρίσματά σου, όσα φαίνονται κι' όσα δεν φαίνονται, αξίζουν περισσότερο από το να πουληθούν με συμβόλαιο, όπως θα πουλιόταν μιά αγροικία.»

Αυτά που ξέρω, αυτά που μαντεύω για το γάμο, κοντεύουν να με κάνουν μελαγχολική... Ω! δεν τα ξέρω όλα... Απλούστατα να τί ξέρω: Έν πρώτοις, μιά γυναίκα πρέπει να μοιράζεται το κρεβάτι του συζύγου της κι' αυτό από το πρώτο κιόλας βράδυ του γάμου.. Σκέφθηκα πολύ άπάνω σ' αυτήν τη συζυγική υποχρέωση. Υπάρχουν πολλοί άντρες, που αν πλάγιαζαν στο κρεβάτι μου, θα μου προκαλούσαν ναυτία... Μά' όμως ειλικρινώς ότι υπάρχουν και μερικοί άλλοι που άπεναντίας θα... Μά' μου είνε αδύνατον να το γράψω αυτό... Με καταλαβαίνετε όμως...

— Έ, λοιπόν! Όταν σκέφτωμαι ότι εγώ ή Τζουλιάννα — που κανένας άνδρας δεν έχει δει ακόμα ούτε το γόνατό μου, ούτε το στήθος μου — θα γίνω μιά νύχτα του Ιανουαρίου αντικείμενο των αγνώστων κυπρίσιων ενός κάποιου κυρίου — θα το πιστέψετε; — φοβάμαι, φοβάμαι πολύ...

Κανένας δεν θα μπορούσε να φαντασθή τί είνε εκείνο που με στενοχωρεί και με θλίβει σ' αυτήν την ιστορία... Το όμολογώ μονάχα στον εαυτό μου... Έτσι κανένας δεν θα με κοροϊδέψη...

Άπελπίζομαι λοιπόν γιατί ή φτωχή παρθενική συστολή μου — στην όποια ώστόσο δεν επιμένω υπερβολικά, — θα θυσιαστή τόσο γρήγορα, μέσα σε μιά νύχτα... Θα ευχόμουν να σέυση άργά-άργά, άπαλά, σαν ένα κερι. «Θά ήθελα ό,τι θα μου πάρη ο άντρας μου άπ' αυτή, να το κερδίσω ζητώντας το διαδοχικά... Και κάθε φορά που θα μου ζητούσε κάτι, εγώ θα σκεφτόμουν: «Ναι... Το ν' αγαπώ άρκετά για να το παραχωρήσω κι' αυτό...»

Και θάθελα ακόμα αυτό να βαστήξη εβδομάδες, μήνες, ένα χρόνο, αν ήταν δυνατόν...

Ρώτησα μερικές παντρεμένες φίλες μου, για να μάθω αν μπόρη μιά γυναίκα να πετύχη από τον άνδρα της μιά τόσο άργη κατάκτηση...

Μά' όλες μου γέλασαν κατάμουτρα...

Λοιπόν έτσι!... Φτωχή παρθενική συστολή μου, έτοιμάσου να καταταθής, μέσα σε μιά νύχτα από έναν άντρα άγνωστο. ενώ

Κυττάζομαι μέσα στον καθρέφτη της τουαλέτας μου.

θα σου ήταν τόσο ευχάριστο ν' αυτοκτονήσης μέσα σε μιά άγκαλιά άγαπημένη...

II Η ΦΙΛΗ

Σεπτέμβριος 19....

Δεν εμεινε πειά κανένας στη μικρή μας πλάζ... Δεν είνε, βλέπετε, σ' ι κ το να μένη κανείς σε μιά άκρογιαλιά τόσο άργά το Σεπτέμβρη, γιατί αυτό δείχνει πως δεν έχει ούτε πύργο, ούτε κτήματα για κυνήγι.

Έμεις έχουμε θέβαια έναν παληό πύργο στο Σαιν - Ξ - Ουάζ και μερικά έκτάρια γής γύρω, για κυνήγι. Μά' το Σαιν - Ξ - Ουάζ είνε ασφαλώς πολύ κοντά στο Παρίσι, στην πολι δηλαδή, όπου φυτρώνουν σαν τά μανιτάρια οι υποψήφιοι μνηστήρες κι' έννοω να γνωρίσω τον ιδικό μου, όσο το δυνατόν άργότερα...

Παρακάλεσα λοιπόν τους γονείς μου ν' αναβάλλουν την αναχώρησί μας ως τις πρώτες μέρες του Οκτωβρίου, έκτος ζειά αν χειροτερέψη άπρόοπτα ο καιρός... Έκείνοι δέχθηκαν.

Τώρα, βλέπετε, βρήκα τον τρόπο να πετυχαίνω άπ' αυτούς ό,τι θέλω.

Κάθε αίτησί μου τη συνοδεύω με τη φράσι: «Πρέπει να μου το παραχωρήσετε αυτό, άφου θα παντρευτώ το Γενάρη».

Οί φτωχοί μου γονείς χαιρονται που με βρίσκουν τόσο υποτακτική, μά, έπειδή τους σερβίρω κάθε λίγο και λιγάκι την περίφημη αυτή φράσι, τη συχάθησαν τώρα κι' αυτοί.

* * *

Η πλάζ, με την τωρινή έρημία της, είνε πιο γοητευτική.

Δεν βλέπει κανείς σ' αυτή παρά τους γονείς μου κι' έμένα, και δυό-τρεις οικογένειες από το έξωτερικό. Άπ' αυτές, ξέρω μόνο μιά νέα — Νοτιοαμερικανίδα. Ένας κοινός φίλος μας σύστησε στην αρχή της σαίζον τη μιά στην άλλη κι' άπο τότε βλέπομαστε κάθε μέρα, και πολλές φορές την ήμέρα μάλιστα...

Η Πεπίτα — έτσι την λένε την Νοτιοαμερικανίδα φίλη μου-είνε πολύ ωραία... Έχει μαλλιά ώμορφα σχεδόν σαν τά δικά μου, δηλαδή πιο μακρυσά, μά λιγώτερο λεπτά και με μιά ρουσσα άποχρωσι λιγώτερο σπάνια από τών δικών μου... Τά μάτια της είνε πραγματικά από θελούδο μαύρο... Έχει κορμί αξιολάτρευτο κι' όταν περπατά ή χάρι της και ή γοητεία της είνε άφάνταστες... Όλος ο κόσμος έδω στην πλάζ λέει πως αυτή κι' εγώ

Με βρήκε να χύνω πικρά δάκρυα...

είμαστε οί δυο περισσότερο αξιοπρόσεχτες «λουόμενες» της σαϊζόν. 'Επί ἑξη ἑβδομάδες μετὰ τὴ γνωριμία μας κρατούσαμε μετὰξὺ μας μιὰ στάσι ἐπιφυλακτικὴ. Μιλούσαμε γιὰ ὅλα ἐκτὸς γιὰ ὅ,τι μᾶς ἐνδιέφερε πραγματικά: γιὰ τὰ σοβαρὰ φλέρτ μας καὶ γιὰ τὰ σχέδιά μας περὶ γάμου.

Μὰ ἔξαφνα, πᾶνε καμμιά δεκαριά μέρες, ἡ Πεπίτα μὲ θρῆκε ἕνα πρωὶ στὸν κήπο τῆς θίλλας μας νὰ χύνω πικρὰ δάκρυα. 'Η μαμά μου εἶχε κάνει μιὰ τρομερὴ σκηνὴ γιὰ τὸ αἰώνιο θέμα: «Θὰ παντρευτῆς τὸ Γενάρη!»

'Η φίλη μου μ' ἐρώτησε μ' εὐγένεια τί εἶχα, μ' ἀγκάλιασε, μὲ παρηγόρησε κι' ἐγὼ τῆς τὰ εἶπα ὅλα... 'Αμέσως μου ἄνοιξε κι' αὐτὴ τὴ μικρούλα τῆς καρδιά, ὅπου εἶδα πράγματα πού μὲ διασκέδασαν καὶ πού μὲ τρόμαξαν λίγο.

'Η Πεπίτα, ἂν καὶ μόλις δεκαεννέα χρόνων, ἔχει φλερτάρει πολὺ. 'Η ἴδια μου ὠμολόγησε πὼς ἄρχισε νὰ φλερτάρῃ σὲ ἡλικία ἐννέα χρόνων στὸ Ροζάριο. 'Εγὼ ἄρχισα τὸ φλέρτ σὲ ἡλικία δώδεκα χρόνων, στὸ Παρίσι. Μὰ ὑπάρχει μιὰ ὀλόκληρη ἄβυσσος μετὰξὺ τοῦ φλέρτ τῆς Πεπίτας καὶ τοῦ δικοῦ μου.

Ποτέ, ἐν πρώτοις, τὸ ὀρκίζομαι στὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ μου, δὲν ἤμουν ἐρωτευμένη. Τὸ μόνο πού ἔκανα ἦταν νὰ ὄνειροπωλῶ μερικὲς ἑβδομάδες γιὰ κάποιον νεαρούλη πού στριφυγύριζε γύρω ἀπὸ τὰ γαλάζια μου μάτια. Μὰ ποτέ τὰ ὄνειροπολήματα αὐτὰ δὲν εἶχαν ὡς ἐπακολούθημα συνεχεῖς σχέσεις περισσότερο τοῦ μη-

νός. Τότε γιὰ ποιὸ λόγο διατηροῦσα τὰ ἀδιάφορα αὐτὰ φλέρτ; Θεέ μου, τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ ἀπλό. 'Εμεῖς ἢ κοπέλλες νοιώθουμε ὅλες (ἢ ὠμορφες, ἐννοεῖται, γιὰτὶ ἢ ἀρχημες δὲν λογαριάζονται) ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι νὰ κυτταζόμεστε σ' ἕνα καθρέφτη. Βλέποντας σ' αὐτὸν τὸ πρόσωπό μας, κάνουμε τὴν ἐξῆς σκέψι: «Ναί, μικρὴ μου Τζουλιάννα, εἶσαι πολὺ ὠμορφὴ σήμερα». Αὐτὸ εἶνε πολὺ εὐχάριστο θέβαια... Μὰ πόσο πιὸ εὐχάριστο θὰ ἦταν ν' ἀκούγαμε αὐτὴν τὴν φράσι ἀπὸ τὸν καθρέφτη τὸν ἴδιον;... 'Ε, λοιπόν, ἕνα φλέρτ εἶνε ὁ καθρέφτης πού μιλάει... Κι' ἔχω τόσα ὥστε θὰ μπορούσα νὰ ἐπιπλώσω ὀλόκληρη τὴ Στοά τῶν Κατόπτρων... Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ φλέρτ ἐξεθείαζαν τὴν ὠμορφιά μου... Μονάχα, δὲν τὰ χρησιμοποίησα ποτέ, γιὰ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ αὐτό... Δυὸ-τρεις ἀπὸ τὰ φλέρτ μου θέλησαν νὰ προχωρήσουν... Μὰ τοὺς ἔκοψα γρήγορα τὸ δρόμο...

Στὴν Πεπίτα, σύμφωνα μὲ τίς ἐξομολογήσεις τῆς, τὰ πράγματα συνέβησαν διαφορετικὰ.

Αὐτὴ ἔχει μπεῖ σ' ὅλα τὰ μυστήρια πού ἐγὼ ἀγνοῶ — τοῦλάχιστον ἀγνοοῦσα — γιὰτὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀχτὼ ἡμερῶν ἐμπιστευτικὲς, κουβέντες, διέλυσε ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἀγνοίας μου.

Γι' αὐτὴν τὸ νὰ τὴν φιλήσῃ ἕνας νέος στὸ στόμα εἶνε ἕνα ἐπεισόδιο τόσο ἀσήμαντο, ὅσο καὶ τὸ ν' ἀπλώσῃ τὸ γαντοφορεμένο χέρι τῆς γιὰ νὰ τὸ φιλήσῃ ἕνας κύριος. 'Εχει σκορπίσει ὡς ἐνθύμια τίς ὠμορφες μπούκλες τῶν χαλκόχρωμων μαλλιῶν τῆς στίς τέσσερες ἄκρες τῆς γῆς. Ποζάρησε ὡς μοντέλλο, σχεδὸν γυμνὴ, σ' ἕνα Παρισινὸ ζωγράφο πού ἐρωτυτροποῦσε μαζὺ τῆς. 'Όσο γιὰ τὰ ραντεβού τῆς, αὐτὰ οὔτε τὰ θυμᾶται πειά... Εἶνε ἀμέτρητα. Τὰ προτείνει μόνη τῆς, ὅταν ἕνα φλέρτ τῆς ἀρέσει. Μοῦ εἶπε μὲ ὕφος μπλαζέ, ἐντελῶς κωμικὸ, εἶν' ἀλήθεια:

—Ναί, γνώρισα πολλοὺς ἄντρες ὡς τώρα... Κι' αὐτὸ μὲ ἐνισχῶει ἀκόμα περισσότερο στὴν ἀπόφασί μου νὰ παντρευτῶ τὸν Τζαίημς τὸν ἐρχόμενο χρόνο.

Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ Τζαίημς; Εἶνε ἕνας νεαρὸς "Αγγλος πού τὸν γνώρισε πρὸ τριῶν χρόνων στὸ Ραμογκατ... Πάει ἀκόμα στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Καίμπρητζ, ὅπου εἶνε ἐφέτος πρωταθλητῆς στὴν κωπηλασία. 'Η Πεπίτα μου ἔδειξε τὴ φωτογραφία του, ἢ ὅποια τὸν παρουσιάζει γιὰ ἕνα παλληκάρι εὖρωστο κι' ἀνόητο. 'Εχει τὸ ὕφος τοῦ κομψοῦ ἱπποκόμου πού χαρακτηρίζει ὅλη τὴ σύγχρονη ἀγγλικὴ νεολαία.

—Μοῦ χρειάζεται ἕνας ἄντρας δυνατὸς! εἶπε ἡ Πεπίτα, καθὼς ξαναφύλαγε τὴ φωτογραφία στὴν τσάντα τῆς.

'Όπως μοῦ εἶπε, δὲν παραχώρησε καμμιά εὐνοια στὸν Τζαί-

ημς. Μονάχα τοῦ ἔχει ὑποσχεθῆ πὼς θὰ γίνῃ γυναίκα του. Τὸν ἀγαπάει λοιπὸν γιὰτὶ ὁ Τζαίημς εἶνε φτωχὸς κι' αὐτὴ πλούσια. Μὰ ἀφοῦ τὸν ἀγαπάει, γιὰτὶ τὸν ἀπατᾶ μὲ ὅποιον τύχει; Αὐτὴ τὴν ἐρώτησι τῆς ἔκανα.

—'Εν πρώτοις δὲν τὸν ἀπατῶ, μοῦ ἀπάντησε. 'Ο Τζαίημς ξέρει ὅτι μὲ φλερτάρουν πολλοὶ κι' ὅτι μοῦ ἀρέσει τὸ φλέρτ. 'Εξ ἄλλου αὐτὸς θὰ πάρῃ ἀπὸ μένα ὅ,τι πιὸ πολύτιμο ἔχω, αὐτὸ πού κανένας δὲν ἐπῆρε ὡς τώρα...

—Μὰ, ὅταν θὰ παντρευτῆς, θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ δίνῃς ραντεβού;

—Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῆ. Βλέπεις, Τζουλιάννα, θέλω κι' ἐγὼ νὰ διασκεδάσω... Καὶ δὲν θὰ θέλω τίποτε καλύτερο, ὅταν θὰ παντρευτῶ, παρὰ νὰ βρίσκω τὴ διασκέδασι αὐτὴ μέσα στὸ σπίτι μου.

Λογικά, θὰ ἔπρεπε νὰ αἰσθάνωμαι περιφρόνησι γιὰ τὴν Πεπίτα. Εἶνε στιγμὲς πού σκέφτομαι: «Αὐτὴ ἢ νέα εἶνε πολὺ διεφθαρμένη!» Μὰ εἶνε τόσο χαριτωμένη, τόσο καλὴ φίλη, τόσο ἐνθουσιώδης, τόσο τρυφερὴ στίς θλίψεις τῶν ἄλλων, ὡς δὲν μπορῶ νὰ μὴν τὴν ἀγαπῶ... Εἶνε ἄλλως τε ἀληθινὰ αὐτὰ πού μοῦ λέει;... Ποιὸς ξέρει; 'Ισως μάλιστα ἀπὸ τίς δυὸ μας, νὰ γίνῃ μιὰ πιστὴ κι' εὐτυχισμένη σύζυγος... Κι' αὐτὸ γιὰτὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιο ἀντιμετωπίζουμε τὸν γάμο ἐγὼ κι' ἐκείνη, παρουσιάζει τεράστιες ἀντιθέσεις... Αὐτὴ, πού φαίνεται τόσο ἀμέριμη, πρὶν παντρευτῆ θέτει τρία χρόνια ὑπὸ δοκιμασίαν τὸν ὑποψήφιο σύζυγό τῆς... 'Ενῶ ἐγὼ, πού φυλάω τόσο ζηλότυπα τὸ κορμί μου, θὰ τὸ δώσω στίς ἀρχὲς 'Ιανουαρίου, σ' ἕνα ἀδιάφορο...

'Ω! πόσο ὄλ' αὐτὰ εἶνε σκοτεινὰ καὶ τρομαχτικά, ὅταν τὰ συλλογίζωμαι...

III

ΤΡΥΦΕΡΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

π 'Οκτώβριος 19...

Νά, ξαναγυρίσαμε πειὰ στὸ Παρίσι...

Τί φριχτὲς πού εἶνε αὐτὲς ἡ μέρες τῆς ἐγκαταστάσεώς μας στὸ σπίτι... Χτυπᾶνε τοὺς τάπητας, ἐπιδιορθώνουν τὰ τζάκια, κρεμᾶνε τίς κουρτίνες...

Δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ γωνία ἀνετη καὶ σιωπηλή...

'Εξ ἄλλου οἱ γονεῖς μου, πάνσοφοι καθὼς εἶνε, ἀποφάσισαν νὰ ἀνακαινίσουν ἐξ ὀλοκλήρου τὸ σπίτι, γιὰ νὰ δώσουν σ' αὐτὸ μόλις ἀρχίσῃ ὁ χειμῶνας μεγάλες δεξιώσεις, προωρισμένες νὰ διευκολύνουν τὸν γάμο μου. Κι' ἔχουν δίκιο, γιὰτὶ τὸ σπίτι μας — ἢ μαμὰ τὸ λέει μὲ περηφάνεια: «τὸ μέγαρό μας» — κοιμισμένο πρὸ τριάντα χρόνων στὸ βάθος τοῦ περιβολιοῦ του, ἦταν τόσο μαῦρο καὶ σὲ τέτοια χάλια, ὥστε νὰ κἀνῃ καὶ τοὺς πιὸ ἀποφασιστικοὺς νὰ διστάζουν νὰ τὸ πλησιάσουν.

'Ετσι τώρα, ἐργάτες μὲ μπλοῦζες ἄσπρες καὶ με σκάλες θασιλεύουν σὰν ἀφεντάδες στὸ σπίτι μας. 'Ο μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά παρακολουθοῦν τίς ἐργασίες καὶ

κάνουν κάθε τόσο καμμιά ὑπόδειξι, τὴν ὁποία ἐκείνοι ἀκοῦνε μὲ περιφρόνησι.

'Εγὼ τοὺς ἀφήνω ν' ἀσβεστῶνουν, νὰ καρφώνουν, νὰ μπουγατίζουν μὲ τὴν ἀνεσί τους... 'Εδήλωσα μόνο ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψω σὲ κανένα νὰ μπη μέσα στὴν κάμαρή μου. Γιὰ ποιὸ λόγο ἄλλωστε; Δὲν φαντάζομαι ὅτι θὰ θελήσουν νὰ ὀδηγήσουν καὶ ἐκεῖ τοὺς ὑποψηφίους μνηστήρας μου...

'Ετσι κι' ἐγὼ καταφεύγω σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ ἱερὴ γωνιά καὶ περνῶ τίς ἡμέρες μου ὄνειροπολῶντας καὶ κάθε τόσο κλαίγοντας χωρὶς λόγο — ἔτσι γιὰ νὰ ξεσπᾶνε τὰ νεῦρα μου...

Γιὰτὶ ὑποφέρω πολὺ, παραπολὺ ἀπὸ τὰ νεῦρα μου...

Τὸ καλοκαίρι στὴν λουτρόπολι μ' ἔκανε νὰ διασκεδάσω ἢ ἐλευθερία μου, πού ἦταν πολὺ πιὸ μεγάλη ἀπ' αὐτὴ πού ἔχω ἐδῶ, κι' αὐτὴ ἢ τρελλὴ φιλενάδα μου, ἢ χαριτωμένη Πεπίτα...

Διασκεδάζα τόσο ὥστε στὸ τέλος εἶχα ἀρχίσει νὰ γελάω μ' αὐτὸ τὸ τρομερό: «Θὰ παντρευτῆς τὸ Γενάρη!»

'Εδῶ οὔτε τὴν Πεπίτα πειὰ ἔχω — ἢ Πεπίτα κυνηγᾶ αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ἀγριοχοίρους στὴ Σκωτία, οὔτε τὴν πλάζ, οὔτε ἐκδρομὲς.

'Εδῶ εἶνε τὸ φριχτὸ Παρίσι τῆς βροχῆς καὶ τῆς λάσπης, μὲ ἕνα θρώμικο οὐρανὸ τετωμένο πάνω ἀπὸ τὰ μουσκεμένα σπῆτια...

(Ἄκολουθεῖ).

Ποζάρησε ὡς μοντέλλο σχεδὸν γυμνὴ σ' ἕνα Παρισινὸ ζωγράφο.